

Ændring, der er foreslaaet til § 1, 1ste Stykke. Der blev udtalt, at det var en Bessermachen, der var betydningsløs, og der blev ogsaa af det radikale Partis Ordfører erklæret, at han fandt ikke nogen som helst Grund til at foretage denne Ændring. Dette sidste forbauser mig saa meget mere, som det radikale Partis Ordfører i forrige Samling, da vi sidst havde denne Sag til Behandling, sluttede sig til en ganske identisk Ændring, idet han i Modsætning til Hr. Povlsen meget vel kunde se, at der ikke var Spor af Mening i, at man af de Mennesker, som ikke var ordinerede, krævede Kendskab til dansk Aandsliv og dansk Sprog, medens de, som tilfældigvis var ordinerede, ikke skulde være underkastede et saadant Krav. Jeg forstaaer ikke, at man betragter denne Ændring som betydningsløs, som Hr. Moltesen sagde. Tinget maa være klar over, at den Række Mænd, man her aabner Adgang til at blive Præster i den danske Folkekirke, kommer baade fra Tyskland, Sverige, Norge og Island, og det forekommer mig, at der mellem de to Ting, som man sammenstillede: at man her i København har en tysktalende Menighed, og Adgangen til samtlige danske Præstekald, er en Forskel, som er meget betydningsfuld. Det er dog virkelig rimeligt i Loven at udtale, at de Mænd, som skal kunne komme i Betragtning ved Besættelsen af danske Præstekald, maa have et vist Kendskab baade til dansk Sprog og dansk Aandsliv. Jeg kan ikke forstaa, at dette skulde være betydningsløst; det undrer mig i høj Grad at høre en saadan Udtalelse fra en Mand, som endogsaa har staaet i Højskolens Tjeneste, og som derfor maa formodes at have Interesse for dansk Sprog og dansk Aandsliv. Men det er efter min Mening ikke noget Hovedpunkt i denne Lov, det er en Forbedring, og jeg beklager, at Hr. Moltesen ikke har kunnet gaa med dertil. Hvad jeg i og for sig kunde ønske tilføjet, hvad der vilde have tydeliggjort denne første Paragraf, og hvad jeg havde foreslaaet, var et klarere Udtryk for, at man i Stykke 1 sigtede til dem, som havde en Uddannelse, der væsentlig svarede til den teologiske Uddannelse, vi har i Danmark.

Jeg beklager i og for sig ogsaa, at man ikke har kunnet gaa med til mit Forslag om, at de Lægmænd, som der altsaa nu er Mulighed for at faa ind som danske Præster, skal have en Alder af 40 Aar. Jeg tror, dette i flere Henseender havde været bedre, men jeg har akkviesceret ved det, som Lovforslaget nu bød os, fordi jeg mener, at det her ved en rent foreløbig Lov er et Punkt af mindre Betydning. Overhovedet

stiller mit Parti sig altid imødekommende og forhandlingsvenligt, naar det kun drejer sig om underordnede Enkeltheder, hvori- mod vi selvfølgelig staaer fast, naar det drejer sig om Ting, der fuldstændig vil forandre den Ordning, vi har i den danske Folkekirke. Dette Standpunkt staaer vi fast paa. Vi kan forhandle om Forandringer, naar det ikke er Forandringer, der griber ind paa en saadan Maade, at Folkekirken væsen og Karakter virkelig forandres derved.

Jeg beklager, at jeg har været nødt til at frafalde at stille Ændringsforslag angaaende de teologiske Kandidater, der er ansatte i K. F. U. M.s Tjeneste, men jeg mener dog, at den Imødekommelse, der er vist fra Ministerens Side, vil - i hvert Fald under denne foreløbige Lov - være tilstrækkelig til, at der kan vises disse Mennesker Retfærdighed. Jeg finder ikke, at Maaden er saa heldig som den, der indføres overfor Folk, der har været ude i Lærergerning, men den betyder dog altid en væsentlig Indrømmelse, som jeg glæder mig over, og jeg haaber, at Spørgsmaalet om K. F. U. M.s Sekretærer senere paa anden Maade kan tages op. Jeg mener ogsaa, at Spørgsmaalet om deres Ordination, som jeg gentagne Gange har fremhævet, er af en saadan Vigtighed, at man ikke bør lade det ligge.

I alt væsentligt er Lovforslaget altsaa tilfredsstillende for mit Parti, og jeg vil indtrængende anmode mine Meningsfæller om at stemme for det saavel som for de Ændringsforslag, vi har været med til at stille.

I Anledning af, at det radikale Parti atter i Betænkningen har fremhævet Spørgsmaalet om Præsteløftet, er der Grund til at behandle denne Sag nærmere. Det forekommer mig nu for det første, at de Udtalelser, som Hr. Povlsen og Mindretallet har fremsat, er af en noget ejendommelig Art. Der tales om Præsteløftet som en „overleveret Formel“, „som ved Tidernes Ugunst er blevet staaende“, endvidere som noget, der ikke „kan overholdes“, og som ikke „kræves overholdt efter dets Ordlyd“. Dette sidste er naturligvis korrekt, naar man betoner Ordene „efter dets Ordlyd“. Jeg vil sige, ogsaa overfor Hr. Moltesen, at det Præsteløfte, vi har, ikke binder til teologiske Meninger fra det 17de eller 16de Aarhundrede eller endnu længere tilbage paa den Maade, som han her søgte at fremhæve. Da det viser sig, at adskillige Medlemmer aabenbart ikke er ganske klare over, hvad dette Præsteløfte gaar ud paa, skal jeg tillade mig at oplæse det. Som Hr. Moltesen rigtigt bemærkede, fik vi det ved en ministeriel Bekendtgørelse